

SİZ OLSANIZ NE YAPARDINIZ?

Aydınlık Gazetesi, 22 Ekim 2011

Yıldırım Koç

Diyelim ki sıradan bir Fransız, Alman, İngiliz, Amerikan veya Japon işçisisiniz. Tüm derdiniz, günün koşullarında sıkıntısız yaşamak, çocuklarınızı iyi bir biçimde büyütmek ve geleceğe güvenle bakmak.

Size iki seçenek sunuluyor.

Birinci seçenek, sizi sömürdüğünü bildiğiniz veya tahmin ettiğiniz işverenlerinizle ve onların arkasındaki devletle mücadele etmek; kapitalizm yerine üretim araçlarının ortak mülkiyeti ve işçi sınıfının iktidarı temelinde yeni bir düzen kurmak.

Bu mücadelenin başarı şansı çok zayıf gözüküyor. Geçmişte kapitalizmi yıkmak için yola çıkanlar amaçlarına ulaşamamış, bir de başlarına bir sürü bela almış. Sovyetler Birliği bile yıkılmış. Patronlar ve devletleri, dünyanın dört bir tarafında insanları sömürüyor, eziyor ve hatta yok ediyor. Bunlarla başedebilmek kolay mı? Size önerilen birinci seçeneğin riski çok büyük, kısa vadede başarı şansı ise çok küçük.

İkinci seçenek, patronlarınıza teslim olmak ve onların istediğini yapmak. Patronlar ne istiyor? Onların dünyayı sömürmelerine destek vermenizi, ara sıra da asker olup savaşmanızı. Patronlar bu hizmetiniz karşılığında size ne öneriyor? İyi ücretler, sosyal güvenlik, sosyal devletin sağladığı olanaklar ve gelecek güvencesi.

İkinci seçeneğin getirisi çok somut ve kısa vadede. Risk nasıl? Düşük. En kötüsü siz veya oğlunuz Vietnam'a, Cezayir'e, Irak'a gidersiniz. Şansınız varsa sağ salim geri dönersiniz. Şansınız yoksa, geçmiş olsun.

Sıradan bir işçiyse tercihiniz açıktır. Komünist değilseniz, kafanızda ve kalbinizde "insanlık" diye bir anlayış yoksa, ikincisini seçersiniz.

Sıradan bir Fransız, Alman, İngiliz, Amerikan veya Japon işçisi de aynısını seçiyor, kendi emperyalistlerini destekleyerek kısa vadede fazla risk almadan veya bedel ödemediği günü kurtarıyor. Siz uzun vadede söz ettiğinizde, "uzun vadede hepimiz ölmüş olacağız" diye yanıt veriyor.

Emperyalist ülkelerdeki sıradan bir işçi ne zaman birinci seçeneğe yönelmek zorunda kalır?

Kendi patronlarına uşaklık yapma karşılığında elde ettiği somut yararlar azalır ve uşaklık nedeniyle ödediği bedeller veya riskler yükselirse.

Diğer bir deyişle, kriz derinleşir, emperyalist sömürüye rağmen gelirler ciddi biçimde düşer, sosyal güvenlik sistemleri çöker, sosyal devletin sağladığı olanaklar yok olur ve geleceğe güvenle bakamazsa. Bir de üstüne üstlük kendi patronlarının çıkarı için gidip Vietnam'da canını verir, sakatlanır veya akli dengesini yitirirse.

Bugün böyle bir durum söz konusu değil.

Kapitalizmin üçüncü küresel krizini yaşıyoruz.

Birinci küresel kriz 1873-1896 yılları arasındaydı.

İkinci küresel kriz, 1929 büyük buhranıdır.

Üçüncü küresel kriz, 2008 yılında başladı, devam ediyor. Ancak henüz emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının yaşam düzeylerinde, güvencelerinde ve geleceğe ilişkin umutlarında ciddi bir tahribat yaşanmadı. Risk de artmadı.

Kendinizi emperyalist ülkelerin sıradan işçilerinin yerine koyun. İşçi sınıfının çoğu, yukarıdaki kaygılarla hareket eden sıradan işçilerden oluşur. Ne yapardınız?

Emperyalist ülkelerin işçileri de onu yapıyor.

Emperyalist sömürü sürdüğü sürece de öyle yapmaya devam edecekler.

Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları, kapitalizmin mezar kazıcıları olarak çıktıkları yolda, bugün bu nedenle kapitalizmin payandalarıdır.

Emperyalist sömürü sürdüğü sürece de bu nitelikleri ağır basacaktır.

Bu nedenle, kapitalizme karşı mücadelenin günümüzdeki en etkili biçimi, anti-emperyalist mücadeledir.

Bu nedenle de, emperyalist ülkelerdeki toplumsal hareketliliği izleyin; ancak emperyalist ülkelerde devrim beklentilerine kapılmayın, kurtuluş umudunu oraya bağlamayın.

Kurtuluşun yolu, anti-emperyalist ve anti-kapitalist siyasal önderlik altında ve işçi sınıfının öncülüğündeki mazlum milletlerin anti-emperyalist mücadelesinden geçmektedir.